

Kadın konusu çok münbit konu. Ne yazarsan yaz gidiyor, alıcısı var, çok iyiler, çok güzeller, onlarsız hayat ne mümkün... diye gitse de, kötüler ve varlıkları kötü, dışı güzelse de içi çirkin, dünyanın en büyük imtihanı onlar... desen de alıcısı var.

Gerçek? diyecekler. *Gerçek bu ikisinin ortası* mı, yoksa aslında gerçek yok mu, yani, belirli bir kadın tabiatından bahsedemez miyiz? Kanaatim ikinci tarafta, *kadınlar şöyledir* cümlelerini laf olsun diye kurmaya devam ediyorum ama ne kadının, ne erkeği sabit ve belli bir karakterle tanımlanabileceğine inanmıyorum. Stereotipler espri için iyi olabilir ama çok *yavşak* erkek ve *delikanlı* kadın gördükten sonra, cinsiyet karakterlerinin yalınkat tanımı olduğuna inanmıyorum.

Kırmızı Hapçi erkekler var, kadınlarla ilgili *Red Pill* dedikleri bir takım *doğrulardan* bahseden . Sürpriz değil, *kadınlar kendilerinden maddi ve sosyal statüsü yüksek erkekleri arar veya kadın güçlü erkek ister* diye ifade ediyorlar. Bu *gücün* tezahürü olarak fiziksel manada karın kasları belli, maddi açıdan güçlü ve bunu göstermekten çekinmeyen, ağzı laf yapan, *kültürlü* erkekler arıyorlarmış. Neticede kadınların eş seçerken *erkekler gibi* olmadığını biliyoruz. Bunların söyledikleri kadını *nesneleştirdiği* için çok güzel gelmiyor, birinin eline bir reçete verip, *şöyle şöyle yaparsan, kadınları elde edersin* demek, kadınların iradeli özne olduğunu inkar ediyor ama gördüğüm kadarıyla, zaten bu adamların bahsettiği kadınların özne olmak gibi hedefleri yok.

Bunların *kadınların çoğunluğu için* doğru söylediklerine inanıyorum ama bir yandan da *kadın* denenin bu kadar yeknesak, bir örnek olduğunu kabul edince, erkeğin ortalamadan ötesine geçemeyeceğini de düşünüyorum. Eğer balık avlamaya gidiyorsan, balıkların en kalabalık olduğu yere gidersin. Herkes oraya gittiği için orada rekabet daha çoktur. Ancak *balığın bol olması* aradığın balığın orada olduğu anlamına gelmez, sen çipura arıyorken, gittiğin yerde herkes lüfer peşindeyse, başarılı olsan da seni mutlu etmeyecektir, bir de yarıştığınla, emek harcadığınla kalırsın.

O halde *erkekler ve kadınlar* konusunda, her ne kadar biliyormuş gibi veya *erkekler* lehine düşünüyor-muş gibi yapsam da, konu o kadar basit değil: Erkeklerin eski erkekler olması için dünyanın eski dünya olması lazım, kadınların da eski kadınlar olması da ancak o şekilde mümkün. *Kapitalist makine* kadın-ları da iş hayatına dahil etti, etmek zorunda mıydı da etti, yoksa bu bir tercih miydi, tartışılır, kadınlar da erkeklerin avlayıp getirdiği geyiği pişirme rolündense, *makinede* bir rol sahibi olup, kendi imkan-larını yaratmayı tercih etti. Endüstri devriminden beri erkekler düşünülerek kurulmuş bir dünyada, tüm kültürü erkekler tarafından oluşturulmuş bir iş hayatında var olmaya çalışan kadın da mecburen erkek gibi davranmaya çalışıyor. Belki doğal, mecburi diyeceğiz, belki de farklılaştırabileceğimiz yerler vardır, bu da ayrı bir konu.

Yine de kadınların artık eskiye dönmesini beklemek, *siz evde oturun, erkekler çalışıp size bakacak* fikrini savunmak zor. Bunda tabii *erkek milletinin* o kadar da güvenilir ve iyi bir *bakıcı* olmaması da etken, kadınların da dünyayı tanımak için erkek sırtına çıkmak istemeyişi başka etken. *Özgürlük* de kolay bırakılan bir kavram değil, kadınların genelinin yüz yıl önceye kadar daha az çalıştığını sanmıyorum ama daha çok çalışsalar ve hayatları daha yalnız da olsa, bu hayatı tercih ediyorlar.

O halde aslında beklentilerin, ilişki biçimlerinin değişmesi lazım. Benim erkekler adına derdim, kadınların canı isteyince 11. yüzyıl, canı isteyince 21. yüzyılda gibi davranmaya çalışması. Kadın eşitlik istiyorsa, bunu tam manasıyla istesin, yalnız yaşamının sorumluluğu da buna dahil olsun ve *evlilik* bir hedef olmaktan çıksın. Kanunlar boşanmada kadınları *anneliğe* zorlayamazken, erkeklere nafaka yoluyla *ömür boyu babalık* mecburiyeti getiriyor, bu da kalsın, çocukların çoğu durumda anneyle beraber kalmaları kuralı da kalsın, annelerin kendilerini evin sahibi ve *yarı ilah* görmesi de kalsın. Çiftler kendi evinde otursun, arada bir birbirlerine misafirliğe gitsinler.

Kadınları korumak adına onlara suistimal imkanı olan *ayrıcılıklar* sağlanıyor. Modern mesele benim için bu, erkeklerin dünyasında konfor, güvenlik, *ebedi nafaka* yoktur, kavga vardır, yarış vardır, mücadele vardır, birbirimize bol bol kazık atarız, sonra döner yeniden kazık atmaya çalışırız. Erkekler ufak tefek şeyler için birbirini öldürür, on lira kazanmak için yüz lira harcar, ve aynı yanlışları tekrar tekrar yapar. Erkekler kadınları öldürdüğünden dokuz kat fazla diğer erkekleri öldürür. Kadınların erkek dünyasının *özgürlük* gibi nimetlerinden yararlanmaya çalışıp, dünyanın belirsizliğinden gelen külfetlerine *ben kadını* diyerek yan çizmesi asıl yanlış bulduğum. Maddi, manevi özgürlüğe gelince *erkek*, o özgürlüğün getirdiği kendinden sorumlu olmaya gelince *kadın* olmaya çalışmayı tuhaf buluyorum, sonra bana *kadın düşmanı* diyorlar.

Kadınlara *nasıl bir hayat istiyorsunuz, ne kadar özgürlük, ne kadar sorumluluk?* diyen yok, herkes gözünü özgürlükler tarafına dikmiş, *bir erkek birinin anasına söverse dayak yer, kadın da küfredebildiğine göre dayak yemesi sadece adli bir meseledir, kadınlık meselesi değildir* dersiniz, aaaa, *kadın düşmanlığı* oluyor.